

Tejlor
Dženkins Rid

**Dejzi
Džouns
i
ŠESTORKA**

Prevela
Milica Cvetković

Laguna

Naslov originala

Taylor Jenkins Reid
DAISY JONES & THE SIX

Copyright © Taylor Jenkins Reid 2019
Translation copyright © 2021 za srpsko izdanje, LAGUNA

Dejzi Džouns i Šestorka jeste fikcija. Imena, ličnosti, mesta i događaji plod su autorkine mašte ili su korišćeni fiktivno. Svaka sličnost s pravim događajima, lokacijama i osobama, bilo živim bilo mrtvim, potpuno je slučajna.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Bernardu i Sali Hejns.
Ako postoji najiskrenija ljubavna priča, onda je to njihova.

BELEŠKA AUTORKE

Ova knjiga je pokušaj da se sačini jasna slika toga kako je *Dejzi Džouns i Šestorka*, čuveni rok bend iz sedamdesetih godina dvadesetog veka, stekao slavu – kao i onoga što je dovelo do naglog i neslavnog razdora na turneji u Čikagu 12. jula 1979.

Poslednjih osam godina sprovela sam pojedinačne intervjue s trenutnim i bivšim članovima benda, kao i porodicom, prijateljima i elitom muzičke industrije koja ih je okruživala u to vreme. Hronika koja sledi sklopljena je i uređena na osnovu tih razgovora, kao i bitnih imejlova, transkripata i tekstova pesama. (Na kraju ove knjige nalaze se tekstovi pesama s njihovog albuma *Aurora*.)

Cilj mi je bio sveobuhvatan pristup, ali moram priznati da se to pokazalo nemogućim. Neke potencijalne sagovornike bilo je teško naći, neki su bili predusretljiviji od drugih, a neki su, nažalost, preminuli.

Ova knjiga je prva i jedina prilika kad su članovi benda komentarisali zajedničku istoriju. Međutim, treba da naglasim i da se, bilo da je reč o sitnicama ili nečem krupnom, ponekad priče o istom događaju razlikuju.

Istina često leži negde na sredini i niko je ne prisvaja.

GRUPI DĚVOJKA DEJZI DŽOUNS

1965–1972.

Dejzi Džouns je rođena 1951. i odrasla u losanđeleskom Holivud hilsu u Kaliforniji. Ćerka Frenka Džounsa, poznatog britanskog slikara, i Žan Lefevr, francuske manekenke, Dejzi je sticala vlastito ime kasnih šezdesetih kao tinejdžerka na Sanset stripu.

ELEJN ČANG (*biografkinja, autorka Dejzi Džouns: divlji cvet*):
Evo nečeg očaravajućeg o Dejzi Džouns čak i pre nego što je postala „Dejzi Džouns“.

To je bogata belkinja koja odrasta u Los Anđelesu. Predivna je – od detinjstva. Ima zapanjujuće, krupne plave oči – tamno, kobaltnoplave. Jedna od meni omiljenih priča o njoj jeste da je kompanija za kontaktna sočiva u boji iz osamdesetih zapravo osmislila nijansu nazvanu Dejzi-plavo. Njena kosa je bakar-noriđa, gusta, valovita i... zauzima mnogo prostora. Zatim, jagodice izgledaju gotovo kao da su otekle, tako su izražene. A ima i neverovatan glas, koji ne neguje, nikad nije uzimala časove. Rođena je sa svim novcem ovog sveta, pristupom svemu što poželi – umetnicima, drogi, klubovima – sve i svašta joj je bilo na raspolaganju.

Ipak ona nema nikoga. Nema braće ni sestara, nema širu porodicu u Los Angelesu. Ima roditelje koji su potpuno okrenuti svom svetu i potpuno nezainteresovani za njeno postojanje. Doduše, nipošto ne izbegavaju da ona pozira njihovim prijateljima slikarima. Zbog toga ima tako mnogo slika i fotografija Dejzi kao deteta – slikari koji su dolazili u tu kuću videli bi Dejzi Džouns, videli kako je predivna i želeli da je ovekoveče. Indikativno je to što nema nijednog Dejzinog portreta koji je uradio Frenk Džouns. Njen otac je suviše zauzet slikanjem muških aktova da bi mnogo pažnje obraćao na svoju ćerku. I uopšte, Dejzi provodi detinjstvo prilično usamljeno.

No ona je u stvari veoma druželjubivo, otvoreno dete – često bi tražila da joj se skрати kosa samo zato što je volela svoju frizerku, molila je susede da šeta njihove pse, čak postoji i porodična anegdota o tome kad je Dejzi pokušala da za poštaru napravi rođendansku tortu. Dakle, to je devojčica koja očajnički želi da se poveže. Ipak, u njenom životu nema nikog ko je istinski zainteresovan za to ko je ona, posebno to nisu roditelji. A nju to zaista pogađa, ali to je istovremeno razlog zbog čega je izrasla u modnu ikonu.

Volimo slomljene, lepe ljude. A nema nikog *očiglednije* slomljenog i *klasičnije* lepog od Dejzi Džouns.

Stoga ima smisla to što Dejzi počinje sebe da nalazi na San-set stripu. Tom glamuroznom, mamurnom mestu.

DEJZI DŽOUNS (*pevačica grupe* Dejzi Džouns i Šestorka): Od kuće sam mogla da se prošetam do Stripa. Imala sam oko četrnaest godina, bilo mi je muka da se zaglibim kod kuće, samo sam tražila nešto da radim. Nisam imala dovoljno godina da odem u neki bar ili klub, ali svejedno sam išla.

Sećam se kako sam, prilično mlada, izickala cigaretu od tehničara *Berdsa*. Brzo sam shvatila da ljudi misle da si starija ako ne nosiš brus. A ponekad sam nosila i bandanu na glavi kao što

su nosile kul devojke. Želela sam da se uklopim u mrežu grupi devojaka na pločniku, s onim džointima, pljoskama i svim tim.

Zato sam jedne večeri pred *Viskijem* izicarila cigaretu od onog tehničara – prvu koju sam zapalila u životu, a pretvarala sam se da to radim stalno. Prigušila sam u grlu kašalj i šta ide uz to – a s njim sam flertovala najbolje što sam umela. Sad, kad se toga setim, sramota me je što sam verovatno bila mnogo trapava.

Svejedno, posle je naišao neki momak i rekao tehničaru: „Trebalo da uđemo i namestimo pojačala.“ A ovaj se okrenuo meni i pitao: „Ideš s nama?“ Tako sam se prvi put uvukla u *Viski*.

Te večeri sam ostala do tri ili četiri ujutro. Pre toga ništa slično nisam uradila. Najednom kao da sam *postojala*. Bila sam deo nečega. Te večeri sam brzo pomahnitala. Pila sam i pušila sve što bi mi neko dao.

Kad sam se vratila kući, ušla sam na prednja vrata, pijana i stonirana, pa se bacila u krevet. Prilično sam ubeđena da roditelji nisu primetili ni da sam izlazila.

Ustala sam, sledeće večeri izašla i uradila isto.

Na kraju su me prepoznavali izbacivači na Stripu i puštali me kud god da krenem. U *Viski, London fog, Rajot haus*. Niko nije mario jesam li premlada.

GREG MAKGINIS (*nekadašnji recepcioner* Kontinental Hajat hausa): Čoveče, ne znam koliko je Dejzi visila oko *Hajat hausa* pre nego što sam je primetio. Sećam se pak kad sam je prvi put video. Telefonirao sam kad je ušla ta ludo visoka, ludo mršava devojka sa šiškama. I, čoveče, najkrupnijim, najokruglijim plavim očima koje sam u životu video. Imala je i onaj osmeh. Ogroman osmeh. Došla je podruku s nekim momkom. Ne sećam se s kim.

U ono vreme mnogo devojaka po Stripu, mislim, bile su mlade, ali su se trudile da izgledaju starije. Dejzi je jednostavno *bila*. Nije mi se činilo da se trudi da bude nešto. Osim da bude ona.

Posle toga sam primetio da je često u hotelu. Uvek se smejala. Kod nje nije bilo ničeg iznurenog, bar onda kad sam je vidao. Činilo mi se da gledam Bambija kako uči da hoda. Bila je prava naivka i stvarno ranjiva, ali videlo se da ima nešto.

Istinu govoreći, bio sam nervozan zbog nje. Na sceni je bilo tako mnogo muškaraca koji su... voleli mlade devojkje. Rok zvezde od trideset i nešto spavale su s tinejdžerkama. Ne kažem da je to u redu, samo kažem kako je bilo. Koliko godina je imala Lori Matriks kad je bila sa Džimijem Pejdzom? Četrnaest? A Igi Pop i Sejbl Star? Čoveče, on je o tome pevao. Hvalisao se time.

Što se tiče Dejzi – mislim, pevači, gitaristi, tehničari – svi su nju gledali. Kad god sam je video, ipak, trudio sam se da se uverim da je u redu. Pratio sam je tu i tamo. Zaista mi se dopadala. Bila je opuštenija od svega što se događalo oko nje.

DEJZI: O seksu i ljubavi naučila sam na teži način. Da će muškarcu uzeti ono što žele i neće smatrati da imaju obavezu, da neki ljudi žele samo jedan deo tebe.

Zaista mislim da je bilo devojkja – Plaster Kasters, neke iz benda *GTO* – koje nisu iskorišćavane, ne znam. No za mene je to u početku bila loša scena.

Nevinost mi je uzeo neko ko... nije važno ko. Bio je stariji, bio je bubnjar. Bili smo u predvorju *Rajot hausa*, a on me je pozvao gore da izvučemo neku liniju. Rekao je da sam devojkja njegovih snova.

Privlačio me je uglavnom zato što sam ja njega privlačila. Htela sam nekog da me izdvoji kao nešto posebno. Naprosto sam očajnički želela da zadržim nečije interesovanje.

Dok sam trepnula bili smo na njegovom krevetu. Pitao me je znam li šta radim, a ja sam rekla da znam iako je odgovor bio odričan. Samo što su uvek svi govorili o slobodnoj ljubavi i kako je seks nešto dobro. Ako si kul, ako si moderan, voliš seks.

Sve vreme sam zurila u plafon i čekala da on završi. Znala sam kako se od mene očekivalo da se mrdam, ali ostala sam savršeno nepomična, uplašena i da se maknem. U sobi se čulo samo šuštanje odeće što se trlja o posteljinu.

Nisam imala pojma šta radim ni zašto radim nešto što sam znala da ne želim da radim. Međutim, dosad sam u životu imala mnogo terapija. Baš mnogo terapija. Sad znam. Sad sebe jasno vidim. Želela sam da budem u blizini tih muškaraca – tih zvezda – zato što nisam znala kako drugačije da budem značajna. A pretpostavljala sam kako, želim li i da ostanem, treba da ih zadovoljim.

Kad je završio, ustao je. Ja sam spustila haljinu. Rekao je: „Ako želiš da se vratiš dole, prijateljima, u redu je.“ Zapravo nisam imala prijatelje. Ipak sam znala da hoće da kaže kako treba da odem. Zato sam otišla.

Više mi se nikad nije obratio.

SIMON DŽEKSON (*disko zvezda*): Sećam se da sam jedne večeri na plesnom podijumu u *Viskiju* videla Dejzi. Svi su je videli. Pogled vam je išao pravo k njoj. Ako je ostatak sveta bio srebro, Dejzi je bila zlato.

DEJZI: Simon mi je postala najbolja prijateljica.

SIMON: Svuda sam vodila Dejzi. Nisam imala sestru.

Sećam se... Bili su neredi na Sanset stripu pa smo svi otišli do *Pandore* i protestovali protiv policijskog časa i pandura. Dejzi i ja smo izašle, protestovale, srele se s nekim glumcima i otišle u *Barnis bineri* da nastavimo sa zabavom. Posle toga smo otišle kod nekog kući. Dejzi se onesvestila na tremu tog momka. Kući nismo krenule sve do sledećeg poslepodneva. Ona je tad imala možda petnaest godina. Ja sam tad imala verovatno devetnaest. Uporno sam razmišljala: *Zar niko osim mene ne brine o ovoj devojci?*

Uzged, svi smo tad bili na spidu, čak i onako mlada Dejzi. No ako si želeo da ostaneš mršav i bdiš cele noći, nešto si uzimao. Uglavnom benzedrin ili crnu lepoticu*.

DEJZI: Tablete za mršavljenje su bile lak izbor. Čak nisam imala utisak da su izbor. U početku nismo ni imali utisak da smo opijeni. Isto je s koksom. Kad je bilo praha, uzeo si ga. Čak se nije smatralo da izaziva zavisnost. Nije bilo tako.

SIMON: Producent mi je kupio stan u Lorel kenjonu. Hteo je da spava sa mnom. Odbila sam ga, a on mi ga je svejedno kupio. Dejzi se uselila kod mene.

Na kraju smo šest meseci delile krevet. Tako ti mogu reći iz prve ruke da ta devojka nikad nije spavala. U četiri ujutro bih pokušavala da se uspavam, a Dejzi je htela da ostavim svetlo da bi mogla da čita.

DEJZI: Dugo sam patila od gadne nesanice, čak i kao dete. Ostajala sam budna do jedanaest uveče i govorila da nisam umorna a roditelji bi uvek vikali na mene: „Samo ti idi na spavanje.“ Tako sam uvek usred noći tragala za nečim tihim što bih radila. Mama je na sve strane imala ljubavne romane pa sam njih čitala. U dva ujutro roditelji bi dole i dalje imali društvo, a ja bih sedela na krevetu s upaljenom lampom i čitala *Doktora Živaga* ili *Gradić Pejton*.

Zatim je to jednostavno postala navika. Čitala sam sve na šta sam naišla. Nisam bila izbirljiva. Trileri, detektivske priče, naučna fantastika.

Negde u vreme kad sam se preselila kod Simon, jednog dana sam uz ulicu u Bičvud kenjonu našla kutiju s biografijama istorijskih ličnosti. Njih sam protrčala u dahu.

* Amfetamini. (Prim. prev.)

SIMON: Reći ću ti da je ona jedini razlog što sam počela da nosim masku za spavanje. [*Smeje se*] Nastavila sam da je nosim jer to izgleda šik.

DEJZI: Živela sam sa Simon već dve nedelje kad sam otišla kući po još odeće.

Tata je rekao: „Jesi li ti jutros pokvarila aparat za kafu?“

Rekla sam mu: „Tata, ja čak više i ne živim ovde.“

SIMON: Kazala sam joj kako je jedini uslov da živi sa mnom to da mora da ide u školu.

DEJZI: Nije mi lako pala gimnazija. Znala sam kako, da bi dobio peticu, moraš da radiš ono što ti se kaže. Ali znala sam i to da je mnogo onog što nam je govoreno obično sranje. Sećam se da sam jednom dobila da napišem esej o tome kako je Kolumbo otkrio Ameriku, pa sam napisala rad o tome kako Kolumbo *nije* otkrio Ameriku. Zato što nije. A onda sam dobila slabu.

Rekla sam nastavnici: „Ali ja sam *u pravu*.“

Ona je rekla: „Ali nisi odgovorila na *temu*.“

SIMON: Bila je tako bistra a njeni nastavnici kao da to nisu shvatali.

DEJZI: Ljudi uvek pričaju da nisam završila gimnaziju, ali jesam. Kad sam izlazila na binu da dobijem diplomu, Simon me je bodrila. Bila je veoma ponosna na mene. Počela sam i ja da se ponosim sobom. Te večeri sam izvadila diplomu iz kutije i presavila je pa je koristila kao obeleživač stranica u primerku *Doline lutaka*.

SIMON: Kad je moj prvi album loše prošao, producentka kuća me je odbacila. Producent nas je izbacio iz onog stana. Našla

sam posao kao konobarica i preselila se kod rođake u Lemert parku. Dejzi je morala da se vrati roditeljima.

DEJZI: Samo sam spakovala stvari iz Simoninog stana i odvezla se do roditelja. Kad sam ušla na prednja vrata, mama je telefonirala i pušila cigaretu.

Rekla sam: „Zdravo, vratila sam se.“

Ona je rekla: „Imamo nov kauč“, i nastavila da priča telefonom.

SIMON: Dejzi je lepotu nasledila od majke. Žan je bila predivna. Sećam se da sam je tad videla nekoliko puta. Krupne oči, veoma pune usne. Odisala je senzualnošću. Ljudi su obično govorili Dejzi da je ista majka. Zaista su izgledale slično, ali bila sam dovoljno pametna da to ne govorim Dejzi.

Mislim da sam joj jednom rekla: „Tvoja mama je lepa.“

Dejzi mi je odvrtila: „Aha, lepa i ništa više.“

DEJZI: Kad smo izbačene iz Simonine kuće, prvi put sam shvatila da ne mogu tek tako da lebdim i živim na račun drugih ljudi.

Mislim da sam tad imala možda sedamnaest godina. Tad sam se prvi put zapitala imam li neki cilj.

SIMON: Ponekad bi Dejzi došla kod mene da se istušira ili opere sudove. Čula bih je kako peva Dženis Džoplin ili Džonija Keša. Obožavala je da peva *Mercedes Benz*. Zvučala je bolje od svakog drugog. A ja sam pokušavala da dođem do drugog ugovora za ploču – sve vreme sam uzimala časove pevanja, zaista se trudila – a Dejzi, njoj je to bilo sasvim lako. Želela sam da je mrzim zbog toga. Međutim, Dejzi nije sasvim lako mrzeti.

DEJZI: Jedna od mojih omiljenih uspomena... Simon i ja se vozimo Bulevarom La Sijenega, verovatno u mom be-em-veu.

Sad je tamo onaj ogromni tržišni centar, ali u ono vreme još je to bio *Rekord plant*. Ne znam kuda smo krenule, verovatno *Kod Džen* po sendviče. Svedjedno, slušale smo *Tejpestri*. Začulo se *You've Got a Friend*. Simon i ja smo pevale iz sveg glasa uz Kerol King. No ja sam obratila pažnju i na tekst. Zaista sam ga osećala. Zbog te pesme sam zahvalna što imam nju, Simon.

Upoznala sam mir koji nastaje kad znaš da na svetu postoji jedna osoba koja bi za tebe sve učinila, za koju bi ti sve učinila. Prvi put sam s njom to osetila. Malo sam zasuzila dok sam u kolima slušala pesmu. Okrenula sam se Simon i zaustila da joj kažem, ali ona je samo klimnula glavom i rekla: „I ja.“

SIMON: Preuzela sam misiju da postignem da Dejzi uradi nešto sa svojim glasom. No Dejzi nije radila ništa što ne želi da radi.

Tad se već oformila. Kad sam je upoznala bila još pomalo naivka, ali [*smeje se*] recimo samo da je postala žilavija.

DEJZI: U to vreme sam se viđala s dva momka, od kojih je jedan Vajat Stoun iz *Briza*. Nisam osećala prema njemu ono što je on osećao prema meni.

Jedne večeri smo pušili džoint na krovu njegove zgrade u Santa Moniki i Vajat je rekao: „Mnogo te volim i ne shvatam zašto ti mene ne voliš.“

Kazala sam mu: „Volim te onoliko koliko sam spremna da nekoga volim.“ Što je bilo tačno. Tad zaista nisam bila spremna da budem ranjiva pred nekim. Mnogo rano sam osetila previše ranjivosti. To više nisam želela.

Tako te večeri kad Vajat legne, ja ne mogu da spavam. Tad vidim papir s pesmom koju piše i jasno mi je da je o meni. Radilo se nešto o riđokosoj i pominjale su se alke minđuše koje sam tad stalno nosila.

Zatim refren o meni kako imam veliko srce, ali u njemu nema ljubavi. Gledala sam te reči i mislila: *To nije u redu*.

Uopšte me nije razumeo. Zato sam još malo razmislila pa uzela papir i olovku. Nešto sam zapisala.

Kad se probudio, rekla sam mu: „Tvoj refren bi trebao pre da glasi: 'Velike oči, velika duša/veliko srce neobuzdano/ali za davanje samo malo ljubavi'.“

Vajat je zgrabio olovku i papir pa pitao: „Da ponoviš to?“

Rekla sam: „To je samo primer. Piši sam svoju glupu pesmu.“

SIMON: *Malo ljubavi* je najveći hit *Briza*. A Vajat se pretvarao da je sve sam napisao.

VAJAT STOUN (*vodeći vokal grupe Briz*): Zašto me pitaš za to? To je davna prošlost. Ko se još seća?

DEJZI: Postalo je to obrazac. Jednom sam doručkovala s momkom u *Barnis bineri* – tim piscem-režiserom. U ono vreme uz doručak sam naručivala šampanjac. Ali uz to sam uvek ujutro bila umorna jer nisam dovoljno spavala. Zato mi je trebala kafa. Naravno, nisam mogla da naručim *samo* kafu zato što sam bila suviše napeta zbog tableta koje uzimam. A nisam mogla da naručim *samo* šampanjac zato što bi me on uspavao. Shvataš problem. Zato sam obično istovremeno naručivala šampanjac i kafu. Na mestima gde su me konobari poznavali, obično bih to nazivala podizač i spuštač. Nešto da me podigne i nešto da me spusti. Onaj momak je mislio da je to urnebesno. Rekao je: „Jednog dana ću to negde iskoristiti.“ Zapisao je to na salvet i stavio u zadnji džep. Pomislila sam: *Zašto, dovraga, misliš da to ja neću jednog dana negde iskoristiti?* Ali, naravno, to se pojavilo u njegovom sledećem filmu.

Tako je to tad bilo. Trebalo je jednostavno da budem samo inspiracija za ideju nekog muškarca.

Ma zajebi.

Zato sam počela sama da pišem stihove.

SIMON: Jedino sam je ja hrabrila da uradi nešto sa svojim talentom. Svi ostali su se samo trudili da s onim što je ona imala urade nešto za *sebe*.

DEJZI: Apsolutno me nije zanimalo da budem nečija muza.

Nisam muza.

Ja sam neko.

Kraj jebene priče.

UŠPON ŠESTORKE

1966–1972.

Šestorka je nastala sredinom šezdesetih godina u Pitsburgu u Pensilvaniji kao bluz-rok bend po imenu Braća Dan. Bilija i Grejama Dana podigla je samohrana majka Marlen Dan pošto ih je 1954. otac Vilijam Dan Stariji napustio.

BILI DAN (*vodeći vokal Šestorke*): Kad je tata otišao imao sam sedam godina, a Grejam pet. Jedno od najranijih sećanja mi je na ono kad nam je tata rekao da se seli u Džordžiju. Pitao sam mogu li s njim, a on je rekao da ne mogu.

Međutim, ostavio je staru gitaru silverstoun pa smo se Grejam i ja prepirali ko će da svira. Uglavnom smo samo to i radili, svirali na njoj. Niko nas nije učio, samouki smo.

Onda sam, kao malo stariji, ponekad ostajao dugo posle časova i zezao se na klaviru u učionici za muzičko.

Na kraju, kad sam imao oko petnaest godina, mama je uštedela i za Božić Grejamu i meni kupila staru stratokasterku. Grejam je upravo tu želeo, pa sam mu je prepustio. Zadržao sam silverstounku.

GREJAM DAN (*vodeća gitara Šestorke*): Kad smo i Bili i ja imali po gitaru, počeli smo da pišemo nove pesme. Želeo sam

silverstounku, ali video sam da ona Biliju više znači. Zato sam uzeo strat.

BILI: Sve je odatle poteklo.

GREJAM: Bili se zaista upustio u pisanje pesama, u tekstove. Pričao je samo o Bobu Dilanu. Ja sam više bio tip Roja Orbisona.

Mislim da smo obojica bili zaneseni – želeli da postanemo *Bitlsi*. Ali svi su želeli da budu *Bitlsi*. Prvo si želeo da budeš *Bitls*, a onda si želeo da budeš *Stouns*.

BILI: Za mene su to bili Dilan i Lenon. Albumi *Freewheelin' Bob Dylan* i *Hard Day's Night*. To su bili... ja sam... Ti ljudi su mi bili vodilje.

Godine 1967. braća tinejdžeri doveli su bubnjara Vorena Roudsa, basistu Pita Lavinga i ritam-gitaristu Čaka Vilijamsa.

VOREN ROUDS (*bubnjar Šestorke*): Bubnjaru je potreban bend. Nije to kao kad si pevač ili gitarista – ne možeš nastupati sam. Nijedna devojka ne kaže: „O, Vorene, odlupaj mi ritam *Hey Joe*.“

I, čoveče, želeo sam da učestvujem. Slušao sam *Hu, Kinkse, Jardberdse*, njima slične. Želeo sam da postanem Kit Mun i Ringo i Mič Mičel.

BILI: Voren nam se od početka dopao. A zatim je Pita bilo lako ugrabiti. Išao je s nama u školu, svirao bas za gimnazijski bend koji je nastupao na maturskoj večeri. Kad su se raspali, rekao sam mu: „Pite, pridruži se nama.“ Uvek je bio zaista kul u svemu; želeo je samo da roka.

Bio je tu i Čak. A Čak je bio stariji nekoliko godina od nas ostalih, i poticao iz mesta nekoliko gradova dalje. Ali Pit ga je

poznavao i jemčio za njega. Čak je bio istinski privlačan – četvrtasta vilica i plava kosa i sve to. Napravili smo mu audiciju, a ispostavilo se da je bolji od mene na ritam-gitari.

Želeo sam da postanem frontmen, a pošto smo sad imali pun petočlani bend, mogao sam to i da budem.

GREJAM: Zaista smo brzo postali mnogo bolji. Mislim, sve vreme smo samo vežbali.

VOREN: Iz dana u dan. Budio sam se, uzimao palice i išao u Bilijevu i Grejamovu garažu. Ako mi palčevi prokrvare kad krenem u krevet, dan je bio dobar.

GREJAM: Mislim, šta je drugo trebalo da radimo? Nijedan nije imao devojkicu osim Bilija. Sve devojkice su htele da izlaze s Bilijem. I kunem se da se Bili zaljubljavao svake nedelje u novu devojkicu. Oduvek je takav.

U osnovnoj školi je pozvao učiteljicu iz drugog razreda da izađe s njim. Mama je uvek govorila da je rođen lud za devojkama. Šalila se da će mu to doći glave.

VOREN: Svirali smo na kućnim žurkama i tu i tamo po barovima. Otprilike šest meseci, možda nešto duže. Plaćali su nam pivom. Što, kad nemaš dovoljno godina, i nije tako loše.

GREJAM: Nismo uvek provodili vreme na takozvanim *najotmenijim* mestima. Nekoliko puta su izbijale tuče zbog nečega pa si brinuo da te ne uhvate u unakrsnoj vatri. Jednom smo imali gažu u nekoj rupčagi a baja spreda se nadrždao zbog nečeg. Počeo je da zamahuje pesnicama na ljude. Gledao sam svoja posla i rifovao kad je iznenada krenuo na mene!

Tad se sve odigralo munjevitom brzinom. Tras. Tip je bio na zemlji. Bili ga je oborio.

Bili je isto uradio i kad smo bili klinici. Pošao sam u radnju a neki klinac je pokušao da mi otme kintu. Bili nam je pritrčao i nokautirao ga.

VOREN: U ono vreme znao si da ništa ne sereš protiv Grejama kad Bili može da te čuje. Znaš, Grejam nije bio tako dobar kad smo počinjali. Sećam se, jednom smo Pit i ja rekli Biliju: „Možda bi trebalo da zamenimo Grejama“, a Bili će: „Recite to još jednom pa ćemo Grejam i ja zameniti vas.“ [*Smeje se*] Da budem iskren, smatrao sam da je to kul. Pomislio sam: *Dobro, onda se neću mešati*. Nikad mi nije mnogo smetalo što Bili i Grejam smatraju bend svojim. Voleo sam da za sebe mislim kao o bubnjaru za iznajmljivanje. Samo sam se trudio da se lepo provedem svirajući u dobrom bendu.

GREJAM: Svirali smo već dovoljno dugo da su neki ljudi po gradu znali ko smo. A Bili se taman uputio u svoju ulogu vodećeg vokala. Imao je i izgled, znaš? Svi smo ga imali. Prestali smo da se šišamo.

BILI: Svugde sam nosio farmerke, furao velike šnale na kaiševima.

VOREN: Grejam i Pit su počeli da nose one uske majice. Rekao sam im: „Vide vam se bradavice.“ Oni su, svejedno, mislili da je to kul.

BILI: Unajmili su nas za venčanje. To je bilo krupno. Venčanje znači da će za nas čuti, znaš, stotinak ljudi. Mislim da sam tad imao devetnaest godina.

Na audiciji pred mladencima svirali smo najbolju stvar. Onu laganiju, folklorniju pesmu koju sam napisao i nazvao *Nevermore*. Kad samo pomislim na nju, naježim se. Stvarno. Pisao sam o katonsvilskoj devetorici i takvim stvarima. Mislio sam da sam Dilan. Ipak smo dobili gažu.

A negde na sredini svirke na tom venčanju primetio sam čoveka od četrdeset i nešto godina kako igra s devojkom od dvadesetak pa pomislio: *Zna li ovaj kako izgleda jезivo?*

Tad sam shvatio da je to moj tata.

GREJAM: Naš otac je bio tamo s mladom devojkom, otprilike naših godina. Mislim da sam to shvatio pre Biliја. Prepoznao sam ga sa slika koje je mama držala u kutiji od cipela pod svojim krevetom.

BILI: Bilo mi je neverovatno. Tad je prošlo deset godina otkad je otišao. Trebalo je da je u Džordžiji. Taj dripac je stajao nasred plesnog podijuma i nije imao pojma da su na bini njegovi sinovi. Dugo nas nije video, nije nas ni prepoznao. Ni lica ni glasove, ništa.

Kad smo završili sa svirkom, gledao sam ga kako odlazi s podijuma. Nije nas ni pogledao. Mislim, kakav to sociopata treba da budeš pa da ne primetiš rođene sinove pred samim nosom? Je li to uopšte moguće?

Iz iskustva znam da biologija proradi. Sretnoš klinca i znaš da je tvoj i voliš ga. To naprosto tako funkcioniše.

GREJAM: Bili se kod nekoliko njih raspitivao o njemu. Ispalo je da naš otac živi u gradu nedaleko od nas. Prijatelj s mladine strane ili tako nešto. Bili je proključao od besa i rekao: „Nije nas ni prepoznao.“ Ja sam mislio da nas je verovatno prepoznao, ali nije znao šta da kaže.

BILI: Zbrka te kad rođeni otac ne mari za tebe čak ni toliko da ti se javi. Ne kažem da je to bilo nekakvo samosažaljevanje. Nisam sedeo tamo i pitao se: „Zašto me on ne voli?“ Bilo je pre kao... *Pa dobro, svet ume da bude ovako mračan. Neki očevi ne vole svoje sinove.*

Bila je to pouka kakav ne treba biti, toliko ti mogu reći.

GREJAM: Uostalom, ionako mi se činilo da je pijani kreten. Bestraga mu glava.

BILI: Posle završene svadbene proslave i pošto su se svi pokupili, popio sam neko pivo više... i ugledao ženu koja za hotelskim šankom pravi koktele. [*Smeši se*] Predivna devojka. Prava duga smeđa kosa, sve do pojasa, krupne smeđe oči. Paćenik sam za smeđim očima. Sećam se da je nosila majušnu plavu haljinu. Bila je niska. To mi se dopalo.

Zastao sam u predvorju na putu do kombija, a ona je služila gosta preko šanka. Na sam pogled na nju, video sam da ni od kog ne trpi nikakva sranja.

KAMILA DAN (*supruga Bilija Dana*): Kako je samo lepo izgledao... Vitak ali ipak mišićav, što je oduvek bio moj tip. A imao je guste trepavice. I bio pun samopouzdanja. Široko se osmehivao. Kad sam ga ugledala u predvorju, sećam se da sam pomislila: *Zašto ne mogu da upoznam ovakvog momka?*

BILI: Prišao sam joj pravo u onom baru a u rukama sam imao pojačalo i gitaru. Rekao sam: „Gospođice? Voleo bih da dobi- jem vaš broj, molim.“

Stajala je kod kase. Rukom se podbočila. Nasmejala mi se i nekako me pogledala iskosa. Ne sećam se tačno šta je rekla, ali nešto u fazonu: „Šta ako nisi moj tip?“

Nagnuo sam se nad šank i rekao: „Zovem se Bili Dan. Vodeći sam vokal benda *Braća Dan*. Ako mi daš svoj broj, napisaću pesmu o tebi.“

Na to se upecala. Ne pecaju se sve žene na to. Ipak, obično se upecaju one dobre.

KAMILA: Otišla sam kući i rekla majci da sam upoznala nekog. A ona je pitala: „Fin dečko?“

Ja sam joj rekla: „Za to ne znam.“ [*Smeje se*] Dobri me nikad nisu mnogo privlačili.

Leta i jeseni 1969. Braća Dan su imala sve više nastupa u Pitsburgu i okolnim varošima.

GREJAM: Kad je Kamila počela da ide s nama, priznajem da nisam mislio da će ostati mnogo duže od ostalih. Ipak je trebalo da znam da neće biti tako. Mislim, upoznao sam je kad je došla na gažu u majici sa slikom Tomija Džejsma. Razumela se u dobru muziku.

VOREN: Mi ostali smo zaista počeli da povaljujemo, čoveče. A Bili je sebe povukao s tržišta. Mi bismo bili s ribama, a on je sedeo, pušio džoint, pio pivo da se zabavi.

Jednom sam izašao iz sobe neke devojke i zakopčavao pantalone, a Bili je sedeo na kauču i gledao Dika Kaveta. Rekao sam: „Čoveče, treba da se otarasiš te devojke.“ Mislim, svima se dopadala Kamila, bila je seksi i sve bi ti sasula u lice, što mi se dopadalo. Ali opet.

BILI: Bio sam i ranije zaljubljen, nazovi to ljubav. Ali kad sam upoznao [Kamilu], bilo je to nešto sasvim različito. Ona je jednostavno... činila da za mene svet ima smisla. Čak sam zbog nje i sebe više voleo.

Dolazila je da nas gleda kako probamo i slušala moje nove stvari pa mi na sve davala zaista dobre opaske. A u sebi je nosila smirenost kakvu... niko drugi nije imao. Kad sam bio s njom znao sam da će sve biti u redu. Kao da pratim zvezdu Severnjaču.

Znaš, mislim da se Kamila rodila zadovoljna. Rođena je bez one ozlojeđenosti s kakvom su neki od nas rođeni. Umeo sam da kažem kako sam rođen slomljen. Ona je rođena cela. Odatle potiče tekst pesme *Born Broken*.

KAMILA: Kad je Bili došao da upozna moje roditelje, bila sam malo nervozna. Imaš samo jednu priliku da ostaviš dobar utisak, posebno na njih. Odabrala sam šta će da obuče, sve do sokni. Naterala ga da stavi jedinu kravatu koju je imao.

Oduševili su se njime. Rekli da je šarmantan. Ali mama se ipak brinula što poverenje poklanjam nekom momku iz benda.

BILI: Pit je jedini izgleda shvatao zbog čega imam devojkicu. Jednom, dok smo se pakovali za nastup, Čak mi je rekao: „Samo joj kaži da nisi čovek za jednu ženu. Devojke to kapiraju.“ [*Smeje se*] To nije moglo da upali kod Kamile.

VOREN: Čak je zaista bio kul. Umeo je da skapira nešto do srži. A izgledao je nekako kao da u životu nije pomislio nešto zanimljivo. Ipak je umeo da te iznenadi. Privukao me je grupi *Status kvo*. Još ih slušam.

Prvog decembra 1969. Sistem selektivnih službi SAD sproveo je izvlačenje datuma kako bi se odredio redosled regrutovanja za 1970. Bili i Grejam Dan, obojica rođeni u decembru, imali su neobično velike brojeve. Voren je za dlaku izbegao granicu. Pit Laving je dopao u sredinu. Međutim, Čak Viliijams, rođen 24. aprila 1949, dobio je na lutriji broj 2.

GREJAM: Čak je pozvan na regrutaciju. Sećam se da smo sedeli za njegovim kuhinjskim stolom a on je rekao da ide u Vijetnam. Bili i ja smo smišljali kako da ga izvučemo. Rekao je da nije kukavica. Poslednji put sam ga video kad smo svirali u baru uz Univerzitet Dukejn. Rekao sam: „Jednostavno ćeš se vratiti u bend kad odslužiš.“

VOREN: Bili je neko vreme svirao Čakovu partituru, ali smo čuli da je Edi Laving [Pitov mlađi brat] postao prilično dobar na gitari. Pozvali smo ga na audiciju.

BILI: Niko nije mogao da zameni Čaka. Ali imali smo sve više nastupa i ja nisam želeo da na bini uporno sviram ritam-gitaru. Zato smo pozvali Edija. Mislili smo da bi mogao na neko vreme da pripomogne.

EDI LAVING (*ritam-gitara Šestorke*): Sa svima sam se lepo slagao, ali sam video da Bili i Grejam naprosto žele da se uklopim u modlu koju su mi spremili, znaš? *Sviraj ovo, uradi ono.*

GREJAM: Nekoliko meseci kasnije čuli smo od Čakovog starog suseda.

BILI: Čak je poginuo u Kambodži. Nije bio tamo ni šest meseci, čini mi se.

Ponekad sedneš pa razmisliš zašto to nisi bio ti, po čemu si poseban pa si bezbedan. Svet nema mnogo smisla.

Krajem 1970. Braća Dan su imala nastup u Pajntu u Baltimoru, gde je u publici bio i Rik Marks, vodeći vokal Vintersa. Pošto je njihov sirov zvuk na njega ostavio utisak, a i dopao mu se Bili, ponudio im je da mu budu predgrupa na nekoliko svirki na svojoj turneji po severoistoku.

Braća Dan su se pridružila Vintersima i ubrzo potpali pod uticaj njihovog zvuka i zainteresovali se za njihovu klavijaturistkinju Karen Karen.

KAREN KAREN (*klavijaturistkinja Šestorke*): Kad sam upoznala Braću Dan, Grejam me je pitao: „Kako ti je ime?“

Rekla sam: „Karen.“

A on je pitao: „Kako ti je prezime?“

Ali mislila sam da me ponovo pita za ime jer me nije čuo.

Zato sam rekla: „Karen.“

Nasmejao se i rekao: „Karen Karen?“

Otad su me svi zvali Karen Karen. Tek da se zna, prezime mi je Serko. Ipak mi je ostalo Karen Karen.

BILI: Karen je onome što su *Vintersi* radili davala dodatni sloj, bujnost. Pomislio sam da je i nama potrebno nešto takvo.

GREJAM: Bili i ja smo mislili... možda nam ne treba neko *kao* Karen. Možda nam treba Karen.

KAREN: Napustila sam *Vinterse* zato što mi je dozlogrdilo što se svi u bendu trude da spavaju sa mnom. Želela sam samo da budem muzičar.

Osim toga, dopala mi se Kamila. Ponekad, kad bi došla da poseti Bilija, družila se s nama posle nastupa. Ukapirala sam da je ponekad s Bilijem ili da su stalno na telefonu. To je donosilo sveopšti bolji vajb.

KAMILA: Kad su otišli na turneju s *Vintersima*, vozila bih vikendom na nastupe koje su imali i provodila vreme iza scene. Vozila bih četiri sata i stizala na mesto zbivanja – obično su to bila mesta prilično sklepana i puna smole na sve strane pa bi ti se cipele lepile za pod – i na vratima rekla kako se zovem, a onda bi me odveli pozadi i, eto, postajala sam deo svega toga.

Ušla bih, a Grejam i Edi i svi bi povikali: „Kamila!“ Bili bi prišao i zagrlio me. Kad je i Karen počela da se druži... za mene je jednostavno sve bilo lako. Mislila sam: *Ovde pripadam*.

GREJAM: Karen Karen je bila sjajan dodatak bendu. Sve je postalo bolje. A bila je i lepa. Mislim, osim toga što je bila talentovana. Oduvek sam mislio da podseća na Ali Mekgro.

KAREN: Kad sam rekla da sam kapirala kako momci iz *Braće Dan* nisu pokušavali da me smuvaju, to ne važi i za Grejama Dana. Ipak sam znala da mu se dopadam jednako zbog talenta kao i

izgleda. Stoga me to nije mnogo bunilo. Zapravo, bilo je slatko. Osim toga, Grejam je bio seksi momak. Posebno sedamdesetih.

Nikad nisam potpuno prihvatila ideju „Bili je seks-simbol“. Mislim, imao je tamnu kosu, tamne oči, visoke jagodice. Ali ja volim nešto manje lepe muškarce. Volim kad izgledaju pomalo opasno, ali su zapravo nežni. Takav je Grejam. Široka ramena, maljavje grudi, sivkastosmeđa kosa. Bio je lep, a opet pomalo grub.

Priznaću, doduše, da je Bili umeo da nosi farmerke.

BILI: Karen je bila samo sjajan muzičar. Jedino to je bilo važno. Uvek kažem da ne marim jesi li muško, žensko, beo, crn, gej, strejt ili nešto između – ako dobro sviraš, dobro sviraš. Muzika je tako sjajan izjednačivač.

KAREN: Muškarci često misle da zaslužuju medalju zato što žene tretiraju kao ljude.

VOREN: Bilo je to u vreme kad je Bilijevo piće izgledalo da prevazilazi granice. Zabavljao se sa svima nama, ali kad bismo otišli s ribama koje smo upoznali, on bi ostajao i pio.

Ipak je ujutro uvek izgledao u redu, a mi smo nekako luđovali tamo. Osim možda Pita. Upoznao je Dženi u Bostonu i sve vreme s njom pričao telefonom.

GREJAM: Sve što Bili radi, radi zdušno. Voli zdušno, pije zdušno. Čak i novac troši kao da mu on gori u džepu. Delimično je to razlog što sam mu, uz Kamilu, govorio da malo uspori.

BILI: Kamila je ponekad išla s nama, ali mnogo puta je čekala kod kuće. Još je živela s roditeljima pa bih je na putu zvao svake večeri.

KAMILA: Kad ne bi imao novčiće da pozove, zvao bi na moj račun, pa kad se javim, rekao bi: „Bili Dan voli Kamilu Martinez“

i prekinuo pre nego što stigne naplata. [*Smeje se*] Mama je uvek prevrtala očima, ali ja sam smatrala da je to slatko.

KAREN: Nekoliko nedelja pošto sam se pridružila bendu rekla sam: „Treba nam novo ime.“ *Braća Dan* više nije imalo smisla.

EDI: Uveliko sam govorio da nam treba novo ime.

BILI: Imali smo pristalice s tim imenom. Nisam želeo da ga menjam.

VOREN: Nismo mogli da rešimo kako da se zovemo. Mislim da je neko predložio *Dipstiks*. Želeo sam da idemo pod imenom *Šagin*.

EDI: Pit je rekao: „Nikad se šestoro ljudi neće složiti oko ovoga.“
A ja sam rekao: „Kako bi bilo da se zovemo *Šestorka*?“

KAREN: Pozvao me je agent iz Filija, odakle sam rodom. Rekao je da su se *Vintersi* povukli s festivala tamo i pitao hoćemo li mi da sviramo. Rekla sam: „Naravno, ali više se ne zovemo *Braća Dan*.“

Pitao je: „Pa šta onda da stavim na letak?“

Kazala sam: „Nisam još sigurna, ali dovešću tu nas šestoro.“
A dopalo mi se kako zvuči *Šestorka*.

VOREN: Deo genijalnosti tog imena jeste u tome što zvuči slično kao *Seks*.^{*} Ipak mislim da niko od nas o tome nije pričao. Bilo je sasvim očigledno da nema potrebe dodatno naglašavati.

KAREN: Nisam mislila da to zvuči kao nešto drugo.

^{*} Engl.: *sex* i *six*. (Prim. prev.)

BILI: *Seks?* Ne, to s tim nije imalo veze.

GREJAM: Zvučalo je kao seks. U tome i jeste caka.

BILI: Svirali smo u Filiju kao *Šestorka*, a onda dobili ponudu za još jedan nastup u gradu. Pa jedan u Harisburgu. Jedan u Alentaunu. Zamoljeni smo da sviramo za doček Nove godine u baru u Hartfordu.

Nismo mnogo zarađivali. Ipak sam trošio i poslednji dolar da izvedem Kamilu kad god sam bio kod kuće. Išli bismo na picu nekoliko blokova od kuće njenih roditelja ili bih pozajmio novac od Grejama ili Vorena da je izvedem na neko lepo mesto. Uvek mi je govorila da smanjim doživljaj. Rekla bi: „Da sam želela da budem s bogatašem, ne bih dala broj telefona pevaču benda s venčanja.“

KAMILA: Bili je imao harizmu i na to sam pala. Uvek sam na to padala. Ono tinjanje, melanholija. Mnogo mojih drugarica očekivalo je momka koji može priuštiti lep prsten. A ja sam želela nekog *očaravajućeg*.

GREJAM: Negde sedamdeset prve dobili smo prve nastupe u Njujorku.

EDI: Njujork je značio... značio da si neko i nešto.

GREJAM: Jedne večeri smo svirali u baru tamo u Baueriju, a napolju, na ulici, pušio je cigaretu momak po imenu Rod Rejes.

ROD REJES (*menadžer Šestorke*): Bili Dan je bio rok zvezda. To se odmah videlo. Bio je vrlo kurčevit, znao kome da svira u publici. U svoj posao unosio je emociju.

Neki ljudi jednostavno imaju kvalitet. Uzmeš li devet momaka, plus Mika Džegera i poređaš ih u vrstu, neko ko nikad

nije čuo za *Rolingstone*se ipak će pokazati Džegera i reći: „Ovo je rok zvezda.“

Bili je imao to. A bend je imao dobar zvuk.

BILI: Kad nam je Rod prišao posle nastupa u *Rekidžu*... taj trenutak je prekretnica.

ROD: Kad sam počeo da radim s bendom imao sam neke ideje. Neke su dobro prihvaćene, a neke... ne baš.

GREJAM: Rod mi je rekao da treba da srežem soliranje na pola. Rekao je da ono zanima ljude koji vole tehniku sviranja gitare, ali je drugima dosadno.

Pitao sam: „Zašto bih svirao ljudima koji ne mare za dobru gitaru?“

Rekao je: „Ako želite da budete ogromni, treba da svirate svima.“

BILI: Rod mi je rekao da prestanem da pišem o nečem o čemu ništa ne znam. Kazao je: „Nemoj ponovo da izmišljaš točak. Piši o svojoj devojci.“ Nemam reči, to je najbolji savet koji sam dobio u karijeri.

KAREN: Rod mi je rekao da nosim majice s dekolteom, a ja sam odvrtila: „Samo ti sanjaj“, i to je bilo sve.

EDI: Rod nam je obezbeđivao tezge po čitavoj Istočnoj obali. Od Floride do Kanade.

VOREN: Da ti kažem šta je najslađe kad si u rokenrolu. Ljudi misle da je to kad dođeš na vrh, ali nije. To je kad si pod pritiskom i u očekivanjima. Dobro je kad svi misle kako se brzo bližiš nečemu, kad si velik potencijal. Potencijal je čista radost.

GREJAM: Što smo duže bili na putu, bili smo sve raspojasaniji. A Bili nije bio baš... Vidi, Bili je voleo pažnju. Posebno žena. Ali u tom trenutku barem bilo je samo to. Samo pažnja.

BILI: Trebalo je mnogo toga izbalansirati. Voleti nekog ko je ostao kod kuće, biti na putu. Devojke su dolazile iza scene i htele mene da upoznaju. Bio sam... nisam znao kako veza treba da izgleda.

KAMILA: Počeli smo da se svađamo Bili i ja. Priznaću da sam u ono vreme želela nešto nepraktično. Želela sam da izlazim s rok zvezdom, ali sam želela da mi je dostupan u svakom trenutku. Poludela bih kad nije mogao da radi tačno ono što sam želela. Bila sam mlada. I on je bio mlad.

Katkad je bilo tako gadno da smo prestajali da razgovaramo po nekoliko dana. Onda bi jedno od nas pozvalo i izvinilo se, pa bi se sve vratilo na staro. Volela sam ga i znala sam da on voli mene. Nije bilo lako. No, kao što me je majka često podsećala: „Lako te nikad nije zanimalo.“

GREJAM: Jedne večeri Bili i ja smo se pred kućom spremali da uđemo u kombi na put za Tenesi ili Kentaki, tako nešto. Kamila je došla da nas isprati. Kad je Rod zaustavio kombi, Bili se pozdravljao.

Sklonio je Kamili kosu s lica i prislonio usne na njeno čelo. Sećam se da je nije čak ni poljubio. Samo je tamo držao usne. A ja sam pomislio: *Nikad mi nije bilo ovako stalo do nekog.*

BILI: *Señoru* sam napisao za Kamilu i, mogu ti reći, ljudi su mnogo voleli tu pesmu. Ubrzo su na našim najboljim nastupima ustajali sa sedišta, igrali i pevali uz nas.

KAMILA: Nisam imala srca da mu kažem kako sam ja zapravo „senjorita“. Mislim, treba paziti šta zamerati. Osim toga, kad

sam je čula... „Daj da te nosim/na svojim leđima/put je dugačak/a noć je crna/ali nas dvoje smo smeli istraživači/ja i moja zlatna senjora.“

Oduševila me je. Oduševila me je ta pesma.

BILI: Montirali smo demo *Señore* i *When the Sun Shines on You*.

ROD: Sve moje prave veze tad su već bile u Los Anđelesu. Rekao sam bendu da, mislim da je to možda bilo sedamdeset druge... rekao sam: „Moramo da odemo na zapad.“

EDI: U Kaliforniji su se odigravala kul sranja, znaš šta hoću da kažem.

BILI: Jednostavno sam pomislio: *Imam u sebi nešto zbog čega treba da radim ovo*.

VOREN: Bio sam spreman da idem. Kazao sam: „Ukrcajmo se u kombi.“

BILI: Otišao sam kod Kamile i posadio je na rub kreveta. Pitao sam: „Hoćeš li da pođeš s nama?“

Pitala je: „Šta bih radila?“

Rekao sam: „Ne znam.“

Pitala je: „Želiš da vas samo svuda pratim?“

Rekao sam: „Valjda.“

Razmislila je malo pa rekla: „Ne, hvala.“

Pitao sam možemo li da ostanemo zajedno, a ona je rekla: „Vraćaš li se?“ Rekao sam joj da ne znam.

Onda je kazala: „U tom slučaju, ne.“ I šutnula me.

KAMILA: Pobesnula sam. Zato što odlazi. Prasnula sam na njega. Nisam znala kako drugačije da se nosim s tim.

KAREN: Kamila me je pozvala pre nego što smo krenuli na turneju. Kazala mi je da je raskinula s Bilijem. Rekla sam joj: „Mislila sam da ga voliš.“

A ona je rekla: „Nije čak ni pokušao da se sa mnom svađa!“

Rekla sam: „Ako ga voliš, trebalo je da mu kažeš.“

A ona je rekla: „On odlazi! On treba ovo da sredi.“

KAMILA: Ljubav i ponos se ne mešaju.

BILI: Šta sam mogao da uradim? Nije htela da pođe sa mnom, a ja... nisam mogao da ostanem.

GREJAM: Spakovali smo se i pozdravili s mamom. Tad se već udala za poštara. Mislim, znam da se zvao Dejv, ali sve do njegove smrti zvali smo ga poštar jer je to i bio. Donosio je poštu u njenu kancelariju. Bio je poštar.

Bilo kako bilo, ostavili smo mamu s poštare i ušli u kombi.

KAREN: Svugde smo tezgaričili na putu iz Pensilvanije za Kaliforniju.

BILI: Kamila je donela odluku i velik deo mene je bio u stilu. *Dobro, onda ću biti sam. Videćemo hoće li joj se to dopasti.*

GREJAM: Bili je na tom putu odmah odlepio.

ROD: S Bilijem nisam brinuo o ženama. Iako je žena bilo mnogo. Samo što je Bili posle nastupa postajao tako zbrkan da sam morao da ga budim sledećeg poslepodneva tako što sam ga čuškao po licu, tako daleko je otišao.

KAMILA: Bilo mi je mučno bez njega. Onda sam se... jela. Svakodnevno. Budila sam se u suzama. Mama mi je uporno